

TRẠI HÈ

NON SÔNG

— Anh Tí ơi, nhảy lửa là nhảy làm sao?
— Cái gì? Em sinh hoạt bao lâu rồi mà không biết nhảy lửa? Nói thiệt hay nói giỡn đó cô?

— Em nói thiệt.

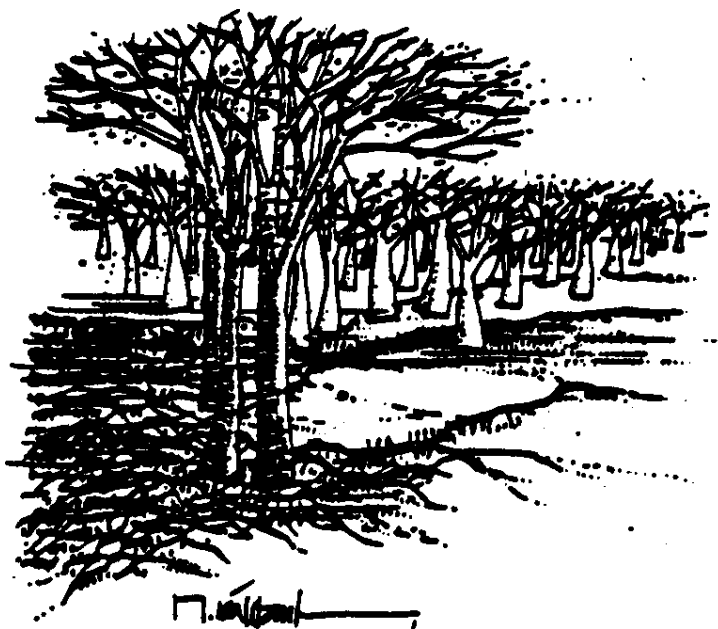
— Hmm...

— Có phải nhảy lửa là đốt đồng lửa rồi nhảy qua nhảy lại không anh? Kiểu như bay qua đồng lửa đó.

Đến lúc này thì Tí tui mới tin là cô bé Vân này đòi nhảy vào... đồng lửa thiệt tình. Tí tui mới tận tình giải thích rằng nhảy lửa không phải là lao vào đồng lửa, cũng không phải mở nhạc Slow rồi chậm chậm ôm nhau bước vào chỗ chết, cũng không phải “Cha cha 5 bước” bước tiến bước lùi... lùi vào đồng củi đang cháy, cũng không phải là phi qua phi lại trên đầu ngọn lửa coi đũa nào bị cháy quần trước..., mà nhảy lửa là mọi người đứng vòng tròn, cùng hát bài nhảy lửa và nhảy nhịp nhàng theo bài hát. Bài hát như thế này “Anh em ta mau cố chất cây khô vào đây đốt chung. Đêm khuya nghe tiếng tí tách cây khô nổ tung giữa rừng. Giang tay nhau đứng vòng quanh lửa hồng...” Nghe xong cô nàng có vẻ thích lắm.

Nhắc đến trại hè Non Sông, Tí tui bỗng... rùng mình. Kỳ trại tới vào tháng 7/96 là trại hè “Về Với Non Sông” lần thứ 7. Đã 6 cái trại hè trôi qua rồi, Tí tui bỗng thấy thời gian đi thật nhanh. Trại hè Non Sông, bao nhiêu là kỷ niệm. Nhìn lại thì hình như chỉ có một mình Tí tui là tham gia tất cả các trại hè Non Sông nhiều nhất, từ buổi đầu tới buổi cuối, kế tiếp là Thế Thủy, Dũng, Quân, Tạo. Tí tui tự nghĩ không biết vào

TíTiềuTụy

năm 2050, lúc mà mình đã trên 80 tuổi thì mình có còn chống gậy tập cho mọi người... nhảy lửa được hay không?

“Cắm trại”, một cái từ dễ thương mà Tí tui yêu vô cùng, tuy rằng khi đi trại mình gặp rất nhiều cái dễ ghét, chẳng hạn như khi ngủ nhiều lúc nằm xuống thấy lưng bị cắn vì đá nằm ngay dưới lều, hay đôi khi dựng lều ngay trên ổ kiến mà không biết. Nhiều khi người trong nhà la Tí tui:

— Tao cũng không hiểu mày nổi. Giường êm nệm ấm ở nhà vậy mà không ngủ, vác mạng lên rừng ngủ chi không biết nữa...

Rồi họ... thương hại nhìn Tí tui lững thững ra đi... trại....

Này nhé, khi đi cắm trại thì mình đồn vô ba-lô mình nào là dụng cụ cá nhân, nào là cờ tướng, bộ bài, domino, tập nhạc, khô bò v.v..., nhớ là đừng quên cái đèn pin, đôi dép và tất. Ba lô lên vai rồi thì tay xách theo cây đàn, cũng nên nhớ đừng quên sleeping bag và cái lều.

Lên tới đất trại, dựng lều xong là mình đi nhìn trời ngắm đất, nhìn con chim đang đậu trên cành cây cao, ngắm con kiến

đang bò trên hòn đá. Hoặc “cao siêu” hơn nữa thì mình “lén” ngắm một người đẹp nào đó mà người đẹp đó đang ngắm một người khác mà người khác đó đang ngắm một người khác nữa mà người khác nữa đang ngắm một người khác nữa....

Đi trại, nhất là đi đông người như trại hè Non Sông, “ngồ ngộ” nhất là giờ ăn. Mọi người xếp hàng dài như... tù để lãnh lương thực, rồi người thì ngồi trên một hòn đá, người thì nép sau một gốc cây, người thì mơ mơ màng màng bên bờ suối, người thì ngồi xung quanh một cái bàn để trò chuyện, đang lạ trở nên thân quen với nhau.

Khi chiều về, hoàng hôn bắt đầu buông xuống, ai nấy nhộn nhạo như bầy chim vỡ tổ, mọi người tìm nhau để tập những tiết mục văn nghệ, tiếng cười nói rôm rả khắp nơi.

Vui nhất là lửa trại, có những tiết mục ngộ nghĩnh không thể tưởng tượng được. Rồi mọi người cùng nhau nhảy lửa, ca những bài ca quê hương, trao nhau những tiếng hò, điệu hát. Nhiều lần Tí tui đã ước mơ cuộc đời mình luôn sống động như những kỳ lửa trại. Tàn lửa, vẫn còn nhiều người túm tụm bên đống lửa đang tàn để ca cho nhau nghe, kể những chuyện vui.

Thường thì gần 2 giờ đêm mọi người mới vào lều ngủ nhưng ngủ cũng không được vì các lều xung quanh cứ xầm xì suốt đêm. Các cô thì cười khúc khích, các anh thì cười ha hả. Rồi những tiếng “suyt” cất lên. Mãi đến gần 4 giờ sáng thì trại mới im hẳn.

Ngủ trong lều mới thấy nhiều khi bực mình. Nhiều người quên đem sleeping bag để rồi 3 người chia nhau 2 cái, một cái lót nằm, cái còn lại chia ba. Nhiều lúc lạnh co ro cả đêm. Ai mà có đủ sleeping bag, mang thêm đôi tất cho ấm chân, thì ôi thôi là đã, muốn ngủ cho trọn đời trọn kiếp vì ấm áp vô cùng.

Bảy, tám giờ sáng, ít ai muốn dậy nhưng phải mở mắt nằm nghe những tiếng xì xào phía ngoài lều, tiếng chim ríu rít trên cây. Xoay qua bên cạnh thì mình sẽ thấy bạn mình ngủ như chết, bên cạnh nữa thì một tên khác đang trùm mền từ đầu đến chân.

Theo kinh nghiệm của Tí tui, bạn nên dậy vào giờ này, đừng nằm “nướng” nữa vì dậy sớm một tí thì sẽ không kẹt nhà vệ sinh. Sau đó bạn hãy ra vòng lửa tối hôm qua, thế nào cũng có ai đó ở sẵn nấu nước sôi. Bạn hãy làm một ly cà phê, ấm vô cùng đấy bạn ạ. Trời buổi sáng còn lạnh lạnh, mình co ro trong chiếc áo ấm, tay cầm ly cà phê nói chuyện trên trời dưới đất với mọi người thì còn gì bằng.

Rồi còn những trò chơi lớn, trò chơi thi đua, những buổi hội thảo đầy ý nghĩa. Mọi người có thêm bạn bè mới. Tuy những kỳ trại nó có nhiều điểm khác nhau nhưng tựu trung có rất nhiều điểm giống như Tí tui nói ở trên.

Năm nay, trại hè “Về Với Non Sông” kỳ 7 được tổ chức tại Nam California, từ chiều thứ Sáu ngày 26/7/96 đến trưa Chủ Nhật ngày 28/7/96. Nếu quý độc giả nào rảnh thì đến sớm vào chiều thứ Sáu, còn không thì cố đến thật sớm vào sáng thứ bảy.

Năm nay “Về Với Non Sông” lần thứ VII với chủ đề “Nhóm Lửa Thiêng” đang được các anh chị em trong Tổng Hội chuẩn bị ráo riết. Tí tui thường thấy Bích

Vân, Huy Vũ “lục đa lục đục” với đồng giấy tờ, tối tối ngồi gõ máy trước computer, cuối tuần thì hai người này rủ anh em đi tìm đất trại. Tội cho Lâm Huy Vũ, bao lần rồi mở miệng: “Thôi đi mấy ‘man’, tui giúp kỳ này nữa thôi rồi ‘retire’ để... lấy dzợ” nhưng càng lúc anh càng càng dính nhiều hơn trong việc tổ chức các sinh hoạt của Tổng Hội. Bên cạnh đó ban tổ chức cũng được sự tiếp tay thật nhiệt tình của nhiều anh chị em khác.

Rút kinh nghiệm từ những năm trước, trại hè năm nay đang được chuẩn bị thật kỹ càng hơn. Do đó quý vị nào muốn bảo đảm chỗ xin hãy ghi danh thật sớm vì đất trại có giới hạn số người.

— Anh Khánh ơi, anh Quân ơi, anh Vũ ơi, anh Thủy ơi..., mọi người ơi vào họp..., ẹ lên...

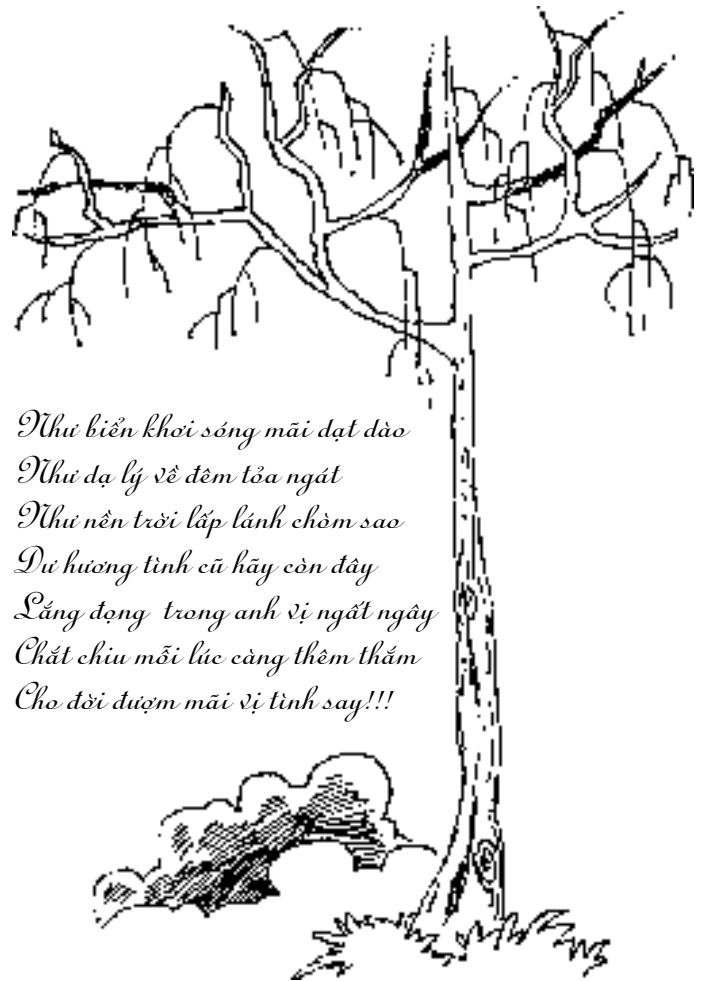
Lại một trong những cái giọng ngọt ngào từ cái bàn bên ngoài phòng khách vọng vô “ra lệnh” họp. Ai nấy kéo ghế sắp bàn và ngồi quanh nhìn nhau như... lâu lắm mới gặp. Ủ thì anh này làm cái này, tên kia làm cái kia, cô nọ làm cái nọ, nhỏ đó làm cái đó.... Tất cả đã và đang chuẩn bị cho trại hè Non Sông. □

Hương Vị Tình Say

Trọng Thức

*Em yêu ơi, em quá dịu hiền
Cho anh cứ ngỡ dáng nàng tiên
Từ cõi hư vô về nhân thế
Xóa hết trong anh nỗi muộn phiền!
Mắt em chan chứa cả trời yêu
Thu lấy hồn anh cả buổi chiều
Đôi tay thon thả kiêu sa quá*

*Tách lấy tim anh hai mảnh đều
Một sớm hôm nào em với ta
Dưới bóng hàng cây thoảng la đà
Hai mảnh tình xanh hòa một khối
Ngây ngất từ đây vị mặn mà!
Hương tình ngày một bốc lửa cao*

*Như biển khơi sóng mãi dạt dào
Như dạ lý về đêm tỏa ngát
Như nền trời lấp lánh chòm sao
Dù hương tình cũ hãy còn đây
Lặng đọng trong anh vị ngọt ngào
Chắt chiu mỗi lúc càng thêm thắm
Cho đời duộm mãi vị tình say!!!*

CHƯƠNG TRÌNH KHOA HỌC NHÂN VĂN

DÂN CHỦ PHẢI ĐI ĐÔI VỚI TRÁCH NHIỆM

Lý tưởng dân chủ là ý thức của thời đại này. Tuy vậy, từ việc lý thuyết đến việc thực thi dân chủ là một việc vô cùng nan giải, khó khăn.

Ở các quốc gia nhược tiểu, chậm tiến, việc tranh đấu để thực hiện dân chủ đã phải trả giá rất đắt bằng xương máu của nhiều thế hệ, mà dân chủ vẫn không có được và còn bị các thế lực quốc tế lèo lái và trục lợi nữa.

Từ cuộc cách mạng dân chủ ở Anh Quốc vào thế kỷ 13, chúng ta đã thấy rõ rằng: Việc thể hiện dân chủ phải đi đôi với trách nhiệm và được sự hưởng ứng của mọi công dân trong một quốc gia.

Các trách nhiệm căn bản là dân chúng phải đóng góp vào việc xây dựng dân chủ bao gồm việc góp mồ hôi, góp máu và tôn trọng luật pháp. Ở thời bình, toàn dân phải góp mồ hôi cho việc xây dựng dân chủ, là người dân phải đóng thuế để nuôi dưỡng và điều hành các cơ chế dân chủ gồm các ngành lập pháp, hành pháp và tư pháp. Ở giai đoạn chiến tranh, hoặc quốc gia có nhu cầu quốc phòng thì người dân tới tuổi trưởng thành phải đi quân dịch, đi lính.

Dân chúng còn phải tôn trọng các luật lệ chung, luật pháp ấy do chính dân chúng lập ra qua các vị đại diện dân cử, nhằm tạo sự ổn định, thịnh vượng chung cho xã hội.

Ngoài ra, người dân còn phải từ chối các sự tiếp tay cho các phe phái muốn lợi dụng dân chủ để thao túng sinh hoạt xã hội hoặc hỗ trợ cho các cơ chế độc tài còn sót lại trên thế giới.

Từ các khái niệm về dân chủ như trên, chúng ta thấy rõ rằng việc thực thi dân chủ không dễ dàng, dân chủ cũng không phải tự nhiên mà có, khi có dân chủ mà không biết bảo vệ thì cũng rất dễ bị các bè phái phản dân chủ lợi dụng.

Nhìn lại lịch sử xây dựng dân chủ của Hoa Kỳ là quốc

gia đang dẫn đầu thế giới trong việc thực thi dân chủ, chúng ta thấy rõ rằng từ bản tuyên ngôn Độc Lập của Mỹ năm 1776 cho tới nay, công việc bảo vệ và xây dựng dân chủ là trách vụ chung của dân chúng và các hoạt động đó đã không hề ngưng nghỉ.

Một biến cố quan trọng trong lịch sử Mỹ xác định sự tôn trọng nhân quyền, một yếu tố căn bản của dân chủ. Chúng ta thấy rằng vào năm 1863, vị tổng thống thứ 16 của Hoa Kỳ là Abraham Lincoln đã đưa ra bản tuyên bố giải phóng nô lệ, từ sự kiện này nước Mỹ đã phải trải qua một cuộc nội chiến đau thương tổn nhiều xương máu.

Một biến cố quan trọng khác là các hoạt động tranh đấu bất bạo động của cố mục sư Martin Luther King nhằm bảo vệ nhân quyền, chống lại tệ trạng kỳ thị chủng tộc tại Mỹ. Cuối cùng vào năm 1963 vị mục sư khả kính này đã bị gục ngã trong một vụ ám sát tại Memphis, tiểu bang Tennessee.

Chính nhờ công ơn của các vĩ nhân của nước Mỹ này như: Washington, Lincoln, King, các sự tranh đấu, các sự đóng góp hằng ngày của toàn thể dân chúng Mỹ qua hình thức đóng thuế nên ngày nay dân chúng Hoa Kỳ mới được hưởng một quy chế dân chủ tiến bộ nhất thế giới. Mặc dù quy chế này vẫn cần những cải cách để mỗi lúc một hoàn hảo hơn nhằm đem lại hạnh phúc và công bằng cho đại chúng.

Nói tóm lại, chúng ta muốn dân chủ được thực hiện một cách tốt đẹp, cụ thể thì chúng ta phải có bốn phận đóng góp vào việc bảo vệ và xây dựng dân chủ.

Một trong các hình thức đóng góp vào công cuộc chung đó là chúng ta, những người công dân Mỹ phải bỏ phiếu. Tham gia bầu cử là làm bốn phận công dân. Đóng góp trực tiếp vào việc tu chính luật pháp và chọn lựa các nhà lãnh đạo xứng đáng. □

Cánh Hoa Ngày Ấy

Nhụy Lan

Moorpark College

Con nhỏ Hương ngồi ở bàn trên tôi thật là dễ ghét. Bím tóc nó cứ lắc lư qua lại làm tôi phải hết dương người, tránh bên này, né bên nọ mới nhìn lên bảng được. Tôi điên tiết rút cây thước trong cặp ra và khời cái “cốc” lên đầu con nhỏ cho hả tức, để con nhỏ chữa cái tật lắc lư cái đầu. Bỗng “ối” rồi con nhỏ òa khóc nức. Cô giáo đến bên con nhỏ và tìm ngay ra thủ phạm vì tôi vẫn còn cầm tang vật trong tay. Quỳ ở góc phòng suốt cả giờ ra chơi, tôi tức con nhỏ anh ách. Nếu không có cô giáo, có lẽ tôi đã đâm vỡ mặt con nhỏ ra rồi. Tôi không ngán ai cả. Tất cả học sinh lớp 2 này đứa nào cũng nể tôi vì tôi lớn hơn tất cả bọn chúng những 2 tuổi, bởi lẽ tôi đi học trễ 1 năm và học đúp một năm lớp 2.

Góc sân là thế giới thu hẹp của tôi. Với đồng cát vàng dưới gốc ổi, tôi có thành Rome, đức Giáo Chủ, những kỵ sĩ, một đoàn tàu và có cả một dòng sông. Có tiếng sột soạt và một bóng người nhỏ bé chui qua từ lỗ hồng của hàng rào. Tôi trở mắt nhìn. Nó đấy! Chính con nhỏ Hương đấy! Con nhỏ đã làm tôi bị quỳ lã đầu gối ban chiều. Nhà nó ở cạnh nhà tôi, chỉ cách một hàng rào râm bụt. Con

nhỏ mở to mắt nhìn tôi vẻ vừa sợ sệt vừa van lơn. Tôi lên giọng:

— Mà làm gì ở đây?

Con nhỏ nói như gằn khóc:

— Ở nhà một mình em sợ con chuột. Mẹ em đi chợ.

Mối thù ở trường vẫn còn dai dẳng trong tôi. Tôi xua đuổi con nhỏ:

— Kệ mà, tao không chơi với mày nữa!

Con nhỏ năn nỉ:

— Cho em chơi cát với!

— Không! -- Tôi trả lời.

— Em nói với Me anh đánh em ở trường.

Tôi giật mình sợ hãi. Nếu con nhỏ nói lại với mẹ nó, mẹ nó sẽ mét lại với ba má tôi và tôi sẽ lãnh tiếp những lần roi xuống mông. Con nhỏ thiệt là dễ ghét! Tôi ghét nó dữ tợn. Làm sao tôi

có thể cho nó chơi chung được. Nhưng không cho thì nó sẽ mét mẹ nó chuyện hồi chiều. Tôi đành gật đầu:

— Ừ, cho mà chơi, nhưng mà chơi riêng đằng kia.

Con nhỏ mừng hơn hở ngời xuống xây nhà. Chập lâu, tôi ngược lên, con nhỏ biến mất. Tôi dáo dác nhìn thì thấy nó ở dưới giàn hoa tigôn chạy về với hai tay đầy ắp chùm hoa đỏ. Con nhỏ xây lâu đài rồi trồng hoa xung quanh. Đẹp quá! Tôi bảo con nhỏ chơi chung. Nó không chịu. Tôi dọa sẽ phá. Con nhỏ sợ và gật đầu.

Con nhỏ nghiêm nhiên trở thành bạn thân của tôi. Ngày nào sau buổi học chúng tôi cũng ra đây xây nhà trên cát đến tối. Ở trường, tôi hay ngủ gật trong lớp và bắt con nhỏ chép bài dùm. Trên đường đi học về, tôi thường bắt con nhỏ ôm vở để tôi chạy theo “bỏ giò” làm mấy đứa khác té chơi. Nhiều khi con nhỏ trở chứng không chịu ôm vở dùm, tôi giơ tay dọa kí đầu, con nhỏ sợ, rơm rớm nước mắt ôm vở cho tôi.

Thời gian đi qua, tuổi thơ cũng đi qua, êm đềm. Con nhỏ và tôi đã chuyển trường và bước vào Trung Học nhưng vẫn ở cùng chung một lớp. Cả hai chúng tôi đã “lột xác” và biến thành những “người lớn”. Con nhỏ bỗng đứng thích để tóc xõa dài ngang lưng và hay đưa tay vuốt tóc. Bước đi con nhỏ cũng trở nên dịu dàng chứ không còn vừa đi vừa nhảy chân sáo nữa. Con nhỏ trông thật hiền, thướt tha trong tà áo dài trắng nữ sinh. Nó nghiêm nhiên trở thành một thiếu nữ. Tôi ngưng ngưng với giọng ô ê bẽ tiếng, mép lún phún râu. Tôi đã bỏ cách xưng hô “mày”, “tao” cộc cằn thuở trước và thay thế vào đó bằng xưng tên. Mỗi sáng đi học, tôi đứng bên này hàng rào râm bụi gọi: “Hương ơi!” Có tiếng “ơi” bên kia hàng rào râm bụi và bóng Hương ôm cặp dịu dàng bước ra ngõ.

Tuổi thơ của chúng tôi là những buổi trưa không ngủ, ngồi xây lâu đài trên cát, chơi trốn tìm dưới giàn hoa tigôn. Tuổi mới lớn của chúng tôi cũng là những buổi trưa không ngủ, ngồi nhấm nháp ổi chua chấm muối ớt. Ngồi vắt vẻo trên cành ổi, tôi cất giọng: “Hương ơi!” Bên kia hàng rào Hương liền “ơi” một tiếng và chạy vù xuống bếp... đâm muối ớt. Con gái thật là lạ. Thèm một chút gì hỗn hợp, vừa chua chua, ngọt ngọt lại thêm mặn mặn, cay cay. Tôi tập ăn ổi chua chấm muối ớt riết rồi đâm ghiền luôn. Có chùm ổi ngon, tôi cũng để dành đưa qua hàng rào cho Hương. Khi Hương bình không đến lớp, tôi mang chùm ổi qua thăm.

Sáng nay đi học, đứng bên này

hàng rào râm bụi, tôi cất tiếng:

— Hương ơi!

Không có tiếng “ơi” bên kia và cũng không có dáng Hương dịu dàng trên lối sỏi. Sáng hôm sau và hôm sau nữa Hương cũng không đến lớp. Tôi đi học một mình và cảm thấy buồn vu vơ, cảm thấy như thiếu vắng một cái gì đó. Chọn một chùm ổi thật ngon, tôi mang qua thăm, Hương đã đi vắng. Buổi chiều hôm sau đi học về, ngang qua ngõ nhà Hương, Hương đã đứng

đấy đợi tôi. Không nhìn tôi, Hương nói:

— Vũ đừng chờ Hương đi học nữa.

— Sao vậy? -- Tôi ngạc nhiên, cảm thấy có điều gì không ổn.

— Hương không đi học nữa!

— Vậy còn ước mơ làm cô giáo của Hương ngày nào thì sao? Tội mình chỉ còn một năm nữa là thi Đại Học rồi mà. Hương đùa phải không? -- Tôi hy vọng.

Nhưng Hương lắc đầu:

— Không, Hương không đùa. Hương sắp đi Canada. Một người... anh họ ở Canada bảo lãnh Hương.

Tôi cố nói vài lời với Hương nhưng không thốt nên lời, đành im

lặng. Hương nói tiếp:

— Hương sẽ về thăm và mang thật nhiều quà về cho Vũ. Lúc đó chắc Vũ đã ra trường và đã là một bác sĩ.

Tôi im lặng và đầu tôi choáng váng.

Sinh nhật thứ 17 của Hương, tôi không biết lấy gì làm quà. Có lẽ đây là lần đầu tiên tôi băn khoăn về chuyện đó. Chợt tiếng chim ríu rít xao động cành ổi, tôi chạy ra sân, vin tay hái chùm ổi chín. Ngày xưa, tôi làm chú khỉ, ngậm chùm ổi trong miệng, rồi từ trên cành ổi tôi nhảy phóc qua bên kia hàng rào. Hương bung đĩa muối ớt đứng chờ. Chùm ổi vẫn còn trên miệng tôi lúng lẳng. Hương thích chí cười giòn giã...

Và tiếng Hương cười giòn giã bên kia hàng rào râm bụi. Tôi nhìn sang, một người thanh niên ăn mặc sang trọng đang ôm đóa hoa hồng đưa tặng Hương... Tôi ghen ngào. Liệng chùm ổi vào đồng cát, tôi chạy vào nhà, vung tay vào không khí. “Xò!” Chồng sách trên kệ rơi xuống đất, ngổn ngang. Tôi không buồn lượm. Một nhành hoa khô văng ra từ một cuốn sách. Nhành hoa sắc đỏ — hoa tigôn mà khi xưa tôi và Hương đã trồng xung quanh lâu đài bằng cát. Nhành hoa mà đã một thời tôi và Hương tranh nhau ngắt từng cánh nhỏ để tung lên trời làm mưa hoa xuống tóc. Tôi cúi lượm và ngắt rời từng cánh hoa khô rồi vung lên. Vài cánh hoa tím vỡ rơi xuống đậu vào tóc tôi. Tôi bỗng nhớ vô cùng những ngày xưa, dưới giàn hoa Tigôn, giọng Hương cười như thủy tinh, trong vắt. □

Vọng Cổ Nhân

Tôi trở về đây một buổi chiều

Cỏ cây xơ xác lá buồn hiu

Rừng rưng hoa nở buồn vườn nhẹ

Cảnh cũ vườn xưa quá tiêu điều!!!

Sáu năm giờ quay lại một chiều

Lặng buồn u oán bởi tiếng tiêu

Dường sau khóm trúc vang vọng lại

Trương Chi??? Chàng đợi bóng người yêu!!!

Sáu năm xa cách nhớ nhung nhiều

Chàng chỉ gọi lòng theo tiếng tiêu

Cầu mong cơn gió mang tâm sự

Gửi đến quê người... kẻ chàng yêu!!!

Cơn gió vô tình mang nhớ thương

Gửi người ngàn dặm, kẻ tha hương

Một mối tình si từ quê cũ

Bảo rằng... chàng vẫn đợi, vẫn thương!!!

Giờ trở về đây với phố phường

Vội giàn hoa cũ... dạ lý hương

Vội người trai ấy trong tâm tưởng

Nói lại duyên tình... chút yêu đương!!!

Mừng mừng tủi tủi lau ngăn lệ

Mắt buồn thoang thoang chút dề mè

Cầm tay chàng khẽ câu nói nhẹ

Bây giờ ta mới trọn tình quê!!!

Kim Đan Tử

02-27-96

Đời Em

Đời em như chiếc lá

Lênh đênh giữa dòng sông

Không bến, bờ cũng không

Chỉ thấy bao luồng nước

Đời anh là ngọn gió

Cuốn lá vàng đi xa

Vật vờ giữa biển cả

Lẽ đánh mất lời về

Đời em như con thuyền

Trôi dạt dào trăm khúc

Bồng bênh con sông lên

Thuyền chực muốn vỡ đời

Đời anh là dòng sông

Uốn qua rồi lướt lại

Sông lên rồi sông bé

Cho thuyền em mãi trôi.

Dạ Lý Hương

(Bút nhóm Sao Mai

Moorpark College)

CHUYỆN CƯỜI:

IRC "KỶ CỤC"!!!

Ông Tư năm nay đã về hưu cùng với bà Tư ở nhà. Lo ông bà buồn, thằng cháu mua cho ông 1 cái máy data và hy vọng rằng ông Tư có điều kiện vào Internet đọc tin tức hàng ngày. Vào một hôm thằng cháu ông chỉ cho ông IRC* để đàm thoại, tiếp xúc với mọi người Việt trên toàn thế giới cho vui, nhưng khi mới viết xong IRC, ông còn đang suy nghĩ nên viết gì thêm, thì một tên có biệt hiệu (nickname) "cowboy" viết:

<cowboy> Ê you, mắc cỡ gì mà không viết đi bạn, đã vào IRC thì "phăng" cho "bạo" đi chứ!

Ông Tư quay lại nói với bà Tư:

— Sao tụi trẻ bây giờ nói chuyện không có lễ phép gì hết trời bà ơi!

Thằng cháu đang đứng gần giải thích:

— Ông Tư à! Trong IRC là như vậy đó, họ đâu có thấy ông nên cứ nghĩ như họ vậy thôi!

Ông Tư:

— IRC sao kỳ cục vậy, thôi tao không vào IR... sê, IR... siết gì gì nữa hết!!!

* IRC: Internet Relay Chat

SINH NHĂM NĂM NHUẬN

Thằng Tèo vừa về đến nhà là chạy đến hỏi má nó:

— Sao năm nay má không làm sinh nhật cho con?

Má tèo:

— Con phải chờ thêm 3 năm nữa mới sinh nhật được.

Tèo:

— Sao kỳ vậy má, thằng bạn hàng xóm con cứ mỗi năm là má nó làm sinh nhật cho nó 1 lần.

Má tèo:

— Vì con sinh nhằm năm nhuận, con sinh ngày 29 tháng 2, cứ bốn năm mới có một ngày 29 tháng 2 còn các năm khác tháng hai chỉ có 28 ngày.

Tèo:

— Hả???

Người NAUY

ĐỀ TÀI BẦU CỬ

Sức mạnh của người Mỹ gốc Việt nằm ở lá phiếu. Cơ chế dân chủ của Hoa Kỳ là sinh hoạt chính trị đa đảng, trong đó hai chính đảng Cộng Hòa và Dân Chủ đã có các hoạt động trỗi vượt và tạo ra thế cân bằng đem tới nhiều hiệu quả tốt đẹp cho tiến trình xây dựng dân chủ tại xứ sở này.

Một trong các quyền hạn của người dân Mỹ bao gồm nhiều sắc tộc là được tham gia bầu cử, do đó sức mạnh của các sắc tộc tại Hiệp Chúng quốc Hoa Kỳ đã nằm ở lá phiếu trong mùa bầu cử.

Tất cả các ứng cử viên từ cấp thành phố, tiểu bang, liên bang đều cần tới lá phiếu mà dân chúng sẽ bỏ cho họ, cử tri quyết định sự thắng bại của các ứng cử viên.

Chính vì tính cách quan trọng của lá phiếu như vậy nên các sắc tộc ở Hoa Kỳ đã dùng lá phiếu để bảo vệ quyền lợi lập trường của mỗi sắc tộc.

Các sắc tộc có thể ủng hộ các ứng viên của sắc tộc mình hoặc dồn phiếu cho các ứng viên mà sắc tộc ấy xét rằng họ có thể bênh vực quyền lợi cho mình.

Người dân ở Mỹ còn bỏ phiếu để chọn lựa các luật lệ liên quan tới sinh hoạt hằng ngày của chính mình nữa.

Sắc tộc Việt Nam ở Mỹ là một sắc tộc mới mẻ và thiếu số vì thế chúng ta càng cần tham gia bầu cử hơn tất cả các sắc tộc khác ở xứ này. Chúng ta phải tích cực tham gia bầu cử để sắc tộc Việt Nam có được tiếng nói trong sinh hoạt

chính trị tại Hoa Kỳ thì chúng ta mới mong bảo vệ được lập trường, quan điểm chính trị của chúng ta.

Mặt khác, tham gia bầu cử cũng bày tỏ rằng người Mỹ gốc Việt tới định cư ở quốc gia này bởi lý do chính là khao khát Tự Do, Dân Chủ bình đẳng chứ không phải vì lý do kinh tế, cơm áo mà tìm tới xứ này.

Người Mỹ gốc Việt phải tham gia bầu cử đông đảo để bày tỏ với các sắc tộc bạn hiểu rõ rằng sắc tộc Việt Nam là một sắc tộc có bổn phận, trách nhiệm đóng góp vào công cuộc chung là bảo vệ và xây dựng dân chủ tại quốc gia mà chúng ta đang cư ngụ.

Chúng ta đã được thừa hưởng các cơ chế dân chủ của nước Mỹ, vì thế chúng ta phải bày tỏ lòng biết ơn với tất cả những người lương hảo đã góp công góp máu trong việc xây dựng dân chủ.

Cách bày tỏ sự biết ơn ấy là đóng góp trong việc phát triển dân chủ để các cơ chế, luật pháp của Hoa Kỳ mỗi lúc một hoàn hảo hơn đáp ứng được nhu cầu tiến bộ của thời đại.

Người Mỹ gốc Việt chúng ta cần phải bày tỏ rằng chúng ta không phải là những kẻ thụ động, sống bám vào các nỗ lực, công sức của người khác trong việc kiến tạo và phát triển dân chủ.

Từ các lý do trên, chúng ta thấy rõ rằng quyền lợi, sức mạnh, tiếng nói của người Mỹ gốc Việt có được hay không, có tới mức nào điều nằm ở chỗ người Mỹ gốc Việt tham gia bầu cử nhiều hay ít.

Gió Thốc

trời sẫm, gió thốc lưng trời
ngựa ngàn con hí bã bởi niềm đau

người râm mặt giữa trời gió réo
bụi tung mù thấu tận trời xanh
rừng cháy trụi, tìm đâu tổ cũ!
chim từng đàn cất tiếng kêu thương

gió thổi đổ tháp Chàm u mốc
bóng ma Hồi chớp tắt giữa đêm
từng tiếng hú cất rời tâm khảm
người hóa diên? Ủi người hóa diên.

cá Hồi chết phơi mình trắng bạc
trưa long lạnh dấu vết thời gian
bàn chân mong mỏi hăng in trên cát
bây quạ đen rít như những tiếng khàn

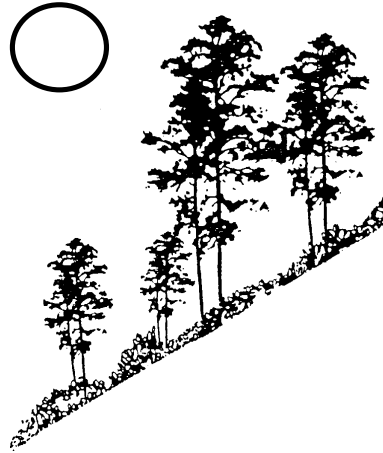
gió cắt nát sông Gianh từng mảnh
đời nối đời, lớp lớp trôi sông
bờ cát vướng oan hồn u uẩn
đỏ phù sa ngập kiếp nhân sinh

vai vác nặng thán năm hồn tử
lòng muốn yên, đời giấy binh đao
theo con trốt, nhân sinh cuốn xoáy
lệ thành sông máu đẫm chiến bào

gió giận dữ hai trăm năm trước
úng tử hồn hai trăm năm sau
dòng Bến Hải ruột đau quặn thắt
bờ Hiền Lương nát mộng ban đầu

con sóng dữ phủ đầu định mệnh
cháy Trường Sơn cứ ngỡ là mơ
ngàn năm tụ một lần nước vỡ
người diu nhau về chốn hoang sơ

gió thảm khóc cuối bờ Nam Hải
sấm chớp cuồng gầm thét đại dương

ai sống còn sau cơn dông bão
ai nấu nung ý chí lên đường

người gọi người giữa chiều quạnh vắng
hồn chiều hồn đáy biển bao la
ngọt mộng mơ, hóa thành trái đắng
xác thân đi, hồn gửi quê nhà

gió diên loạn Hồng Kông, Phi, Mã...
nằm xương tàn bọc giữa kềm gai
cá lạc bầy, nghẹn ngào tức tưởi
xoáy giữa dòng, chờ một bàn tay
tảng ngực thấp mái đầu bao phủ
đất cùng trời ngoảnh mặt làm ngơ
người đây dựa theo cơn Hồng thủy
ai chờ ai cuối nẻo bến bờ!

gió lồng lộng chiều hoang Văn Miếu
ngàn năm xưa đọng lại xác ve
bồi mặt nhau đá cho kiệt lực
người lẩn theo vết đổ bánh xe

đất trời mịt những thành tư tưởng
rộn phố phường ói mửa văn chương
hỡi Chu Thần, Tiên Diên... có thấy?
lũ hậu sinh vác bút lên đường!

gió cuốn cuộn năm châu bốn bể
người nhìn nhau đẩy những nghi nan
hơn một lần giữa trời gậy đỏ
thân chim non sợ đậu cành cong

cổ dọn sẵn thơm lưng trời đất
nhớ nhúa đường, sờ miếng lợi danh
đâu bia miệng? Trăm năm bia đá?
đâu nhiều điều phủ lấy giá gương?

chiều nghe gió thốc lưng trời
trăm ngàn mảnh vỡ, cảnh đời tan thương...

Lê Tạo

HUYỀN THOẠI NHÀ THƠ

*Chưa gặp em tôi vẫn nghĩ rằng
Có nàng thiếu nữ đẹp như trăng....*

Đình Hùng
“Mộng Dưới Hoa”

Đọc bài thơ “Mộng Dưới Hoa” của nhà thơ Đình Hùng xong, chắc hẳn ai ai trong chúng ta cũng cho rằng ông nhà thơ này rất là dẻo mềm, và “tán” rất hay, phải không các bạn? Không những chỉ đối với nhà thơ Đình Hùng không thôi, mà với tất cả các nhà thơ tình, kể cả những nhà thơ tình sinh viên như chúng ta, tính tình “lãng mạn” đã được gắn liền với đời sống của chúng ta. Và từ đó, những giả thuyết và huyền thoại về các nhà thơ được đặt ra do các độc giả mến yêu.

Những giả thuyết và huyền thoại gì, các bạn hỏi. Những giả thuyết và huyền thoại này có đúng không? Hay là hoang đường quá, các bạn nghĩ. Không biết có bao nhiêu giả thuyết và huyền thoại nào đã được nêu ra, nhưng có một giả thuyết/huyền thoại

mà người đọc thường gán cho nhà thơ tình. Các bạn có đoán ra được giả thuyết/huyền thoại đó không? Phải, người đọc luôn cho những nhà thơ tình (hầu như là nói về phái nam) là những người “đào hoa”, nhiều mối tình thơ mộng (nếu không nói là “thừa tình cảm”). A, và còn rất là chung tình nữa.

Nhưng thật sự có như vậy không, các bạn? Chúng ta thử khảo sát xem sao nhé. Trước khi làm một điều gì chúng ta cũng phải ý thức nó trước rồi mới làm được. Những nhà thơ tình ý thức được những điều lãng mạn, nên thơ, thì chắc họ phải làm chứ nhỉ. Nhưng thử hỏi coi, những điều lãng mạn nên thơ trong văn chương đó, có còn lãng mạn và nên thơ trong khi thực hành không? Hay nó lại trở nên những điều “mất mạng như mơ”? Thời buổi này, liệu có còn ai thích ngắm mây trời, trăng ngà, sao khuya, hoặc đuổi gió, vờn hoa, hay trao “tâm sự qua ánh mắt” không vậy? Bên này mưa nhiều hơn nắng. Nếu có nắng thì dĩ nhiên là không có mây để ngắm (chói mắt), mà nếu mưa thì chỉ có mây đen thôi (không biết đẹp và thơ mộng ở chỗ nào). Còn những đêm có trăng sáng được bao nhiêu?

Liệu có chịu nổi những cơn lạnh thấu da trong những buổi đêm về hay không? Và liệu chúng ta có dư thời giờ thức khuya để ngắm hay không? Còn đuổi gió, vờn hoa? Bên đây gió thì chẳng bao giờ thiếu cả. Nếu có đuổi gió, chắc cũng chỉ là những lời rủa thầm mong sao cho những cơn gió

lạnh bất dị này biến đi cho lẹ đi. Như vậy có thơ mộng lắm không? Hoa bên đây thì có lúc cũng nhiều lắm, nhưng liệu chúng ta dám vờn không vậy?

Khéo lại bị bắt nợ hoặc bị giam vì tội “vandalism” nữa thì khổ cái thân. Thường thường, những người hay nói thì ít làm (nói hết hơi rồi lấy sức đâu mà làm?? Nếu mà những lời hoa mỹ đó được thốt ra mà không được thực hành, thì chắc những nhà thơ tình như vậy chỉ có nước mà “Yêu Một Mình” thôi, nghĩa là chỉ có ngắm thôi chứ không được.... Vả lại bỏ ra nhiều thời giờ sáng tác và viết, thì lấy đâu ra thời giờ để mà đi “đào hoa”. Mà cũng có thể là không có “đào hoa” được, nên mới có thì giờ rảnh rỗi để thơ thần, thần thờ như những kẻ ngu ngơ....

Đó là nói về trí tuệ (thì phải dùng đầu óc mới viết thơ được chứ!), còn về thể lực (xin miễn nói về học vấn và tài năng) thì sao? Có được bao nhiêu nhà thơ được cho là tráng kiện, thân hình nảy nở, sức sống tràn trề đâu? Hay chỉ là những thư sinh chân yếu tay mềm, với dáng vóc lá liễu rung rinh trước thêm. Vậy thì sao mà dám đứng ra “đỡ đạn” (hình như những người vai u thịt bắp cũng ít ai chịu làm bia) cho “người tôi yêu?”

Cho nên chúng ta phải tự hỏi lại coi, cái giả thuyết/huyền thoại nói trên có đúng hay không vậy? Nếu ai cũng nghĩ là đúng thì chắc tôi khuyên các bạn nên bỏ “nghịch” làm thơ đi quá. Bỏ ra bao nhiêu thì giờ sáng tác những bài thơ viết cho người yêu “trong tưởng tượng”, vậy mà bạn đọc lại cứ cho mình là số “đào hoa” nên không dám tin những “lời đường mật” của mình thì chết rồi. Vậy thì chỉ có nước đi “đào hoa héo” thôi, các bạn nhỉ?

Minhí
(U of Washington)

Có Bao Giờ

*Anh có bao giờ nhớ đến em
Số thường thao thức suốt thâu đêm
Số ngồi ngẫm nghĩ hay mơ tưởng
Đến người con gái anh mới quen?*

*Anh có bao giờ mơ dáng em?
Số tìm hương cũ... trong bóng đêm
Số hàng dạ lý hương say ngất
Để rồi ngẩn cách... nhớ không quên!*

*Anh có bao giờ nghĩ đến em
Một người chưa có dịp biết tên
Một người anh mới vừa gặp mặt
Nụ cười, đôi mắt... nhớ nhung thêm...*

*Anh có bao giờ kiếm tìm em
Để anh hết khổ, thức từng đêm
Để anh thôi nhớ trong ray rức
Xé gặp ban đầu... không thể quên!*

*Anh có bao giờ tương tư em
Số mơ được dịp nắm tay mềm
Số người xử lạ anh mong nhớ
Để xóa nỗi buồn không biết tên!*

*Anh có bao giờ nghĩ cùng em
Số đắp mộng đâu... tổ điểm thêm
Số tình... chút nghĩa ngầy ngổ ấy
Tay trong tay nắm... đôi bước đêm!*

*Anh có bao giờ đón tình em
Số đắp xây hạnh phúc... chút êm đêm
Số bước trên xác pháo... đưa nhau đến
Số đường tình ái... vui ấm êm!*

Kim Đan Tử
SAU, 03-04-96

Lời Tỏ Vội

Nha Trang, nơi mà tôi đã sinh ra và lớn lên hơn hai mươi năm qua. Cũng cái tên Nha Trang này đã làm cho tôi nhớ nhung về những kỷ niệm thời tôi còn thơ ấu, thời còn là một cậu bé ngày ngày đi bắt ốc dọc bờ biển, đi đá đế với đám

bạn bè, đi bán bi với những thằng bạn hàng xóm... Nhất là những kỷ niệm vui buồn của một thời con nít, tôi không thể nào quên một cô bé láu lỉnh đã từng làm cho tôi dở khóc, dở cười. “Cô bé” ấy là người đã học cùng lớp với tôi từ khi hai đứa mới lên 8 tuổi đến khi tôi chuyển lên cấp ba.... Từ nhỏ, nàng

rất thích bán bi, nàng không khác gì những cậu “nhóc” như tôi. Khi lớn lên, tôi đã dần dần quen với cái tính “con

trai” của nàng. Càng lớn, nàng càng dịu dàng hơn, ăn nói có duyên hơn và lại thêm cái tính mắc cỡ... Mỗi khi tôi nhắc đến cái chuyện bán bi là nàng đỏ mặt đỏ mày chạy đi trốn... Cái cử chỉ ấy thật là dễ thương làm sao... cũng vì những cử chỉ ấy mà tôi đã thâm thương trộm nhớ. Tôi biết là tôi đã có cảm tình với nàng khi tôi bắt đầu vào lớp mười, cái tuổi mà tình yêu mới bắt đầu nảy nở... Năm ấy tôi đã được mười bảy tuổi... Lần đầu tiên tôi biết nhớ thương một người con gái, tôi không biết phải nói làm sao cho nàng hiểu, tôi cũng không biết là nàng có cảm tình gì với tôi hay không?

Bỗng một hôm tôi đang ở ngoài vườn chăm sóc những chậu hoa kiểng của bố thì mẹ tôi kêu:

— Hoàng ơi... Hoàng!!!

Tôi bỗng dạ một tiếng rồi chạy vào:

— Thưa mẹ, mẹ gọi con?

— Ừ, mẹ mới gọi con đấy.

— Bạn của con đã chờ con này giờ rồi. -- Mẹ nói.

— Ai vậy mẹ ? -- Tôi hỏi

— Con muốn biết thì con chạy ra phòng khách sẽ biết....

Tôi vội vàng chạy ra phòng khách trong khi tay chân tôi đang dính đất... thì ra... người bạn mà mẹ nói chính là người mà tôi đã “để ý” từ lâu, mà tôi không biết người ta nghĩ sao về mình. Tôi vẫn giữ kín cái bí mật đó cho riêng tôi, chỉ mình tôi biết.

— Chào Uyên.

Uyên vội đứng dậy và gật đầu chào tôi.

— Hôm nay Uyên qua đây để trả lại cho Hoàng quyển sách Toán mà Uyên đã

mượn khi còn trong trung học. Uyên trả cho Hoàng nhưng Hoàng lại nói là Hoàng không cần, bởi vậy Uyên giữ nó luôn từ hồi đó tới giờ. Hôm nay, Uyên dọn nhà nên thấy nó, Uyên vội đem nó trả lại cho chủ nhân của nó nè...

Tôi vội cười nhưng không dám đưa tay ra lấy vì tay tôi đang dính đất. Tôi bảo:

— Uyên vui lòng đợi Hoàng tí nha... Hoàng đi rửa tay chút... vì tay Hoàng đang dính đất. -- Tôi thật lòng nói.

Nàng lại mỉm cười, cái vẻ dịu dàng, dễ thương ấy làm tôi nhớ mãi...

— Không sao, Uyên đợi được mà. Hoàng đi rửa tay đi.

Tôi vội vàng đi vào trong rửa tay khi nàng vẫn đi đi lại lại trong phòng khách để ngắm mấy bức tranh mà cha tôi vẽ từ khi ông còn trong quân đội. Rửa tay xong, tôi vội chạy ra. Nàng hớn hờ:

— Hoàng à... sách nè.

Tôi cầm quyển sách để lên trên bàn khách. Tôi gợi chuyện vu vơ.

— Lâu nay Uyên học hành ra sao? Trường Uyên học có vui không?

— Trường Uyên học thì cũng

— Thôi Uyên phải về để dọn tiếp đồng đồ ở nhà cho gọn kéo ba mẹ về thấy đồ đạc tùm lum thì ba mẹ la Uyên đấy.

Nàng đứng dậy, tiếp:

— Chào Hoàng nha. Uyên đi về... Hoàng cho Uyên gửi lời chào bác gái nha.

— Hoàng sẽ nói lại với mẹ, Uyên lái xe về cẩn thận nha.

Tôi tiễn nàng ra tận cổng... Quay vào nhà, tôi lại suy nghĩ vu vơ. Tôi

cũng không biết chuyện gì sẽ xảy ra cho nàng... có điều muốn nói nhưng lại thôi... Còn tôi, tôi cũng

muốn nói với nàng là tôi cũng đã nhiều lần nhớ nàng. Hình như trong tôi đã in đậm bóng nàng từ lâu, nhưng mở lời thì thật là khó. Tôi không biết bắt đầu bằng cách nào mới phải.

Hai tuần sau, trường chúng tôi có tổ chức một buổi cắm trại gần bờ biển. Nơi mà chúng tôi sẽ cắm trại cũng không xa nhà nàng mà. Hôm ấy, tôi lại gặp nàng đi bộ một mình trên biển vắng. Tôi mừng rỡ kêu nàng:

— Uyên...

Nàng quay lại neho neho cặp mắt vì lúc ấy giữa lúc trưa, ánh nắng chói chang như muốn thiêu đốt tất cả.

— Hoàng đó à?

Nàng bước lại gần....

Con sóng vô tình có gặp nàng, xin nhắn giùm tôi... Tôi sẽ nhớ đến người... Nha Trang ngày xưa sẽ chờ người...

không khó gì mấy, bạn bè thì Uyên cũng có nhưng mà Uyên vẫn quý cái tình bạn mà chúng mình đã có từ nhỏ tới giờ... Uyên nghĩ Hoàng là người Uyên thân nhất đó.

Tôi không biết tại sao nàng lại nói hết cho tôi những dòng cảm nghĩ của riêng nàng. Từ nhỏ cho tới lớn, tôi chưa hề nghe những lời này, tôi nghĩ chắc là có chuyện gì đây!

— Bộ Uyên có chuyện à?

— Không có gì đâu Hoàng. -- Uyên vội trả lời nhưng cặp mắt của nàng buồn buồn sao ấy.

Cái khuôn mặt vừa có nụ cười mỉm chi đã trở nên trầm tĩnh thêm một nét buồn... Tôi biết là nàng có gì muốn nói nhưng nàng cũng như tôi, không dám mở lời. Một lát sau, nàng vội nói:

— Uyên làm gì mà đi dạo một mình trên biển giữa trưa nắng thế này? -- Tôi hỏi.

— Ô, Uyên buồn nên đi vòng vòng thôi... Uyên thích ngồi dưới bóng dừa mà nhìn biển... nhìn những con sóng vỗ bờ Uyên thấy hay hay làm sao ấy...

— Cũng may là Uyên ở gần biển mà còn ngợi khen con sóng vô tình đó, Hoàng không biết nếu Uyên ở nơi khác thì Uyên còn ca tụng biển cỡ nào nữa... -- Tôi lí lắc bắt bẻ nàng.

Chúng tôi ngồi trò chuyện, kể về thời thơ ấu, thời bấn bi ngày đó... nàng đỏ mặt vì thẹn. Lúc ấy, tôi lén nhìn nàng, nàng dễ thương làm sao ấy... nhưng trong ánh mắt đó vẫn còn một chút gì bí ẩn muốn nói nhưng lại thôi. Chúng tôi trò chuyện một hồi thì trời đã xế bóng... thế là nàng phải đi về nhà.

Mỗi khi tôi gặp nàng là hình như trong tôi lại thêm nhớ nhưng, muốn bắt nàng ngồi lại cùng tôi thêm chút nữa... nhưng tôi không dám đòi hỏi. Tôi cũng không dám mở miệng mà xin xỏ chút thời gian rảnh của một người con gái. Tôi yếu đuối quá!

Một tuần sau, tôi lại gặp nàng. Tôi mời nàng vào quán nước. Hai đứa kê hai ly nước. Ngồi trầm ngâm một lát, nàng vội nói :

— Hoàng ơi... có lẽ lần này là lần cuối mình có thể gặp nhau. Hai ngày nữa Uyên sẽ rời bỏ chốn này. Uyên sẽ đi một nơi thật xa đến một nơi vô định mà Uyên cũng không biết tương lai Uyên và gia đình sẽ ra sao. Điều này Uyên đã muốn nói với Hoàng từ

lâu nhưng Uyên không dám nói.

— Uyên bỏ chốn này thật sao? Uyên định đi đâu? Uyên đi lấy chồng à? -- Tôi thắc mắc.

— Không... Uyên đi đến nơi mà mọi người đều mong được đến. Uyên sẽ đi vượt biên. Uyên sẽ đi chung với bố mẹ. -- Nàng nói thật nhỏ vì sợ người khác nghe

Nghe xong, tôi thất vọng vô cùng. Thế là tôi sẽ không bao giờ gặp lại nàng. Nàng sẽ ra đi vĩnh viễn, sẽ không bao giờ quay lại cái xứ Nha Trang này nữa. Không biết khi xa rồi, nàng có còn nhớ Nha Trang ngày xưa có người đã thầm nhớ nhưng nàng hay không nữa?

Và rồi buổi tiệc nào lại không tàn, uống xong ly nước, tôi đưa nàng về mà lòng mình nặng trĩu. Tôi cố gắng nói cho nàng biết là tôi đã thương nàng nhưng tôi cố bao nhiêu thì càng không thể thốt ra lời bấy nhiêu. Đưa nàng về tới nhà mà chân tôi không muốn rời gót. Nàng bỗng quay lại nhìn tôi với cặp mắt trĩu mến :

— Uyên sẽ mãi mãi nhớ tới Hoàng, người bạn mà Uyên thân nhất.

Tôi mỉm cười chào nàng mà cảm thấy như lòng mình đang se thắt lại. Tôi biết từ đây nàng sẽ ra đi, sẽ xa rời tôi, xa chốn Nha Trang này.

Hai đêm sau đó, nàng chạy qua nhà tôi mà từ giã. Nàng sẽ ra đi từ đây, nàng mong là sẽ gặp mặt tôi lần cuối. Chúng tôi gặp nhau, mắt nàng ứa lệ như không muốn xa rời tôi, không muốn xa rời Nha Trang này. Và cuối cùng, tôi đã thốt nên lời. Tôi

cũng không biết là những lời nói ấy từ đâu mà ra nữa. Tôi cũng không tin là tôi đã nói.

— Hoàng sẽ nhớ về Uyên mãi mãi... vì Uyên là người mà Hoàng đã thầm gieo nhưng nhớ. Hoàng biết mình đã yêu khi Hoàng nghe tin Uyên sẽ ra đi. Thật ra Hoàng không muốn xa Uyên nhưng vì hoàn cảnh. Nếu Uyên đi, Hoàng cầu mong cho Uyên gặp nhiều may mắn....

Tôi chưa dứt hết lời thì nàng bỗng nói mà nghẹn ngào trong nước mắt :

— Có lẽ là Uyên cũng đã thương Hoàng. Một nửa muốn đi nhưng một nửa lòng còn ở lại. Uyên không muốn xa Nha Trang này đâu... Uyên sẽ nhớ Hoàng....

Và rồi chúng tôi đã chia tay... lần cuối cùng tôi chỉ nhìn nàng trong mắt lệ, không tay vẫy. Nàng đã khuất mờ trong bóng đêm dần dần khuất mờ vào ngõ tối.

Một tháng sau, tôi nghe hung tin “Cả gia đình nàng đã chết”. Tôi như người mất hồn. Không ngờ lần gặp ấy là lần cuối. Tàu nàng đã bị va vào đá ngầm và đã bể. Trên tàu chỉ còn lại có bốn người may mắn được sống mà thôi. Tôi cố bình tĩnh nhưng không biết là lệ của tôi đã rơi từ lúc nào. Không ngờ người tôi thương bây giờ đã chìm sâu vào lòng biển khơi. Con sóng vô tình có gặp nàng, xin nhắn giùm tôi... Tôi sẽ nhớ đến người... Nha Trang ngày xưa sẽ chờ người...

kdt

03-14-96

Biển Mang Hồn Em Tôi

Anh mãi mãi không quên
Thuyền ra đi lần ấy
Chiếc thuyền nhỏ chống chèo
Tìm bến bờ hạnh phúc
Sao đêm ngày vất vả
Sao nguy hiểm chát chông
Ta cùng nhau chia sẻ
Tình càng thắm càng nồng
Nhưng một sáng đầy mây
Lũ quỷ đầu ập đến
Chúng cướp của phá thuyền
Giết người và hãm hiếp
Chúng điên cuồng cầu xé
Em giẫy giữa quần đầu
Anh run người tức giận
Diễn uất hận thét gào
Đôi mắt em đẫm lệ
Đôi mắt chúng thêm thương
Đôi mắt anh căm giận
Nhưng bất lực. Trời ơi
Anh muốn bung dây trời
Giết lũ quỷ hung tàn
Muốn phanh thây xé xác
Đón hải tặc dã man
Anh muốn bung dây trời
Lao đến chỗ che em

Nhưng trời ơi định phận
Sao nghiệt ngã kinh hoàng
Ta đau đớn nhìn nhau
Máu hoả tuôn trào
Nghe đau xé lòng nhau
Tìm anh trào máu hận
Anh quay đầu nhắm mắt
Ở ngoảnh mặt bịt tai
Lệ đau đớn tuôn tràn
Theo từng lời em thét
Diễn gió nằng mây trời
Ngã nghiêng xoay vắn đảo
Chúng vát xác em rời
Anh quy người ngã gục
Ở cái giá Tự Do
Sao mà cao quá thế
Ở hạnh phúc là gì
sao đổi bằng tình mạng
Tự do có nghĩa chi
Hạnh phúc có ích gì
Mơng mông chi nữa
Chi đời mắt em yêu...

Hàng Mưa
Thương gửi đến linh hồn Em Yêu
(ngày dài hơn thế kỷ)

Dung: Một Trong “Tứ Đức”

Bạch Thu Hà - RN, BSN

Tứ đức: Công, Dung, Ngôn, Hạnh. Với tựa đề “Dung: Một trong Tứ Đức,” dường như chưa ai thảo luận, chưa ai bàn bạc mà mọi người đã thấy tường tận và trọn vẹn tại sao người phụ nữ từ ngày xưa tới hôm nay đã phải trau dồi, trang điểm dung nhan, vóc dáng, hình hài.

Nhưng thế nào là đẹp? Theo tiêu chuẩn nào để nhận định và phê phán? Vẻ đẹp do trời sinh ra hay có thể trau dồi? Ai cũng thích vẻ đẹp tự nhiên hay cần trang điểm ít nhiều?... Trước khi bàn đến những thắc mắc này, tưởng cũng cần hỏi tại sao lại phải nghĩ tới vẻ đẹp hình hài, vẻ đẹp này có cần thiết không, có giá trị trên hết chăng? Thật ra, ông bà mình thường dạy:

Tốt mã tốt mày không tốt bụng.

Ý nói “đẹp hình dung không bằng đẹp tấm lòng.” Thế thì cần gì bàn đến dung nhan, thẩm mỹ, bởi vì đức hạnh là nền tảng để xác định giá trị của phụ nữ Á-Đông. Điều này đã rõ ràng và ai cũng công nhận. Thế nhưng có nhiều lý do sẽ bàn tới dưới đây cho thấy chúng ta không thể bỏ qua vẻ đẹp hình dung mà ông bà mình đã đặt ra như một trong bốn đức tính của người phụ nữ.

Trở lại những thắc mắc từ đầu, chúng ta hãy nghe người xưa tả vẻ đẹp từ đôi mắt, lông mày, từ làn da, cổ tay, miệng cười, lời ăn, tiếng nói:

*Những người con mắt lá răm,
Lông mày lá liễu đáng trăm quan tiền.*

hay

*Cổ em trắng như ngà,
Miệng cười chúm chím như là hoa ngâu.*

và

Chim khôn kêu tiếng rảnh rang,

*Người khôn ăn nói dịu dàng dễ nghe.
Người thanh nói tiếng cũng thanh,
Chuông kêu khẽ đánh bên thành cũng kêu...*

(ca dao)

Người nay cũng chấm phá một số nét đẹp phụ nữ từ mắt sáng và mái tóc suối mây, từ hình hài và cách ăn nói hay lặng thinh, từ bước chân se sẻ, hơi thở nhẹ nhàng yêu thương, từ lời ăn tiếng hát trong thanh...

*Mắt lóng lánh những vì sao sáng nhất
Mây tóc say suối mắt hình hài xinh
Môi lặng thinh như tiếng gọi đa tình
Bước se sẻ chân đàn vang sân sỏi vắng
Mỗi lời em là ngàn tầng ánh sáng
Gió chiều nay lồng lộng sắc thơ xuân
Sóng biển to tiếng hát em trong ngần
Hơi thở yêu thương cầu thân con nắng ấm.*

(“Một Thoáng” - Bông)

Các bạn cũng đã chẳng lạ gì những nét đẹp người xưa mô tả trong bài “Mười Thương”:

*Một thương tóc bỏ đuôi gà
Hai thương ăn nói mặn mà có duyên
Ba thương má lúm đồng tiền...*

Cũng như thời nay, thi sĩ cũng tả nhẹ nhàng tương tự:

*Áo tím vóc dài em đã diện
Anh về mà ngắm bé anh xinh
Em sáng như là hoa hướng dương
Má lúm đồng tiền trông rất thương
Điểm nốt ruồi duyên tơ hồng thắm
Môi ngọt mắt cười trắng soi gương!
Lời ăn tiếng hát hạc trong sương*

Vóc dạng thanh thanh xinh lạ thường
Bàn tay muốt dáng búp măng ấy
Suối tóc suông dài thơm muôn hương.

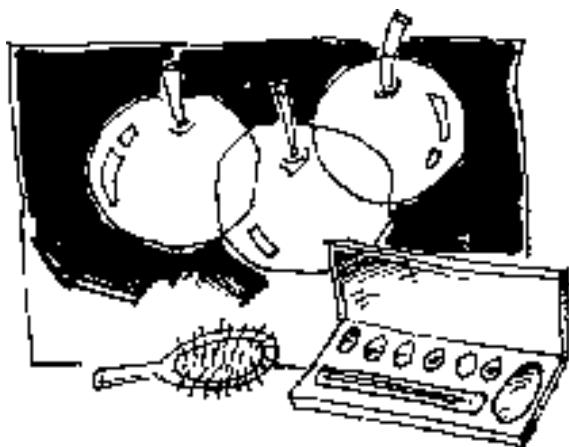
(“Một Thoáng” — Bông)

Vậy thì nét đẹp là “tuyệt đối” do trời sinh hay vấn đề chỉ là tương đối? Vì

Mai cốt cách, tuyết tinh thần
Mỗi người một vẻ (tuy) mười phân (không hẳn) vẹn mười.

(Kiều)

Thật thế, người đàn bà hay đàn ông nào cũng có một số nét riêng biệt nhưng phần nhiều tự mình tưởng không có, tưởng quá thua sút kẻ khác. Nếu biết phát hiện và

làm nổi bật những nét riêng của mình, từ cá tính, dáng dấp, màu da, tuổi tác, biết săn sóc, tô bồi, trang điểm đúng cách, hợp thời trang, hợp khung cảnh, thì không gì bằng. Được như vậy mình sẽ cảm thấy tự tin hơn, yêu đời hơn, chẳng những trong lòng sẽ thoải mái mà còn làm cho chồng con, bạn bè, bà con quanh mình vui lây: “Hôm nay nhờ trang điểm khéo... soi gương trông tươi hẳn lên, ngắm hoài không thấy chán, tự thấy yêu đời, yêu người, và yêu mình hơn.” “Chà! Trông đẹp hẳn lên! Trông trẻ hẳn ra! Trông xinh hơn bao giờ hết!...” Đó là những lời nghe làm

tươi mát lòng người.

Nói một cách khác, con gái hay con trai, đàn ông hay đàn bà, mọi người đều có thể tự mình hay được chuyên viên săn sóc, trang điểm, và tô bồi vóc dáng, hình hài... của mình. Đó là mục đích của Khoa Thẩm Mỹ là khoa học về vẻ đẹp, và cũng là vai trò của chuyên viên thẩm mỹ.

Khoa Thẩm Mỹ chẳng mới lạ gì, vì đã có ngày xưa, từ khi có loài người: tắm rửa, gội đầu, chải tóc, cũng đã là những động tác thẩm mỹ. Nên cứ nghĩ “trời sinh sao để vậy cho tự nhiên” thì để cho tóc râu mọc dài, đầu bù tóc rối, mình sẽ trông ra thế nào? Nếu không tắm rửa, vận động thể dục thể thao, dinh dưỡng đúng cách thì thân thể hình hài sẽ ra sao? Từ mỗi người chúng ta tự săn sóc thẩm mỹ một cách tự nhiên mà không hay biết vậy.

Trong một bức tranh cổ treo ở điện Versailles, Paris, ta thấy thần Apollo trong thần thoại Hy-lạp đang kẻ lông mày cho một nhân vật, tức là đang “thực hành Khoa Thẩm Mỹ” đó! Trong “Chinh Phụ Ngâm Khúc”:

Vì chàng tay chuốt chén vàng,
Vì chàng điểm phấn đeo hương não nùng.

Là hai câu trong đoạn cuối, muốn nói người chinh phụ đã lo trang điểm, tô bồi nhan sắc để mong ngày chồng về thấy mình đẹp mà vui.

Thành ra Đông, Tây, Âu, Á gì cũng đã có Khoa Thẩm Mỹ từ ngày xưa. Ngày nay Khoa Thẩm Mỹ đã tiến thật xa nhờ vào những phát minh và tiến bộ khoa học và y khoa. Ước mong có dịp bàn nhiều về thẩm mỹ, nay chỉ xin nêu vắn tắt vài điểm chính: mỹ phẩm, máy móc thẩm mỹ và chuyên viên thẩm mỹ.

Trước hết VỀ MỸ PHẨM: Khoa học đã giúp nhiều: phẩm chất các loại kem, phấn, dầu,... đã được nghiên cứu, chọn lọc kỹ để có kết quả một cách hữu hiệu trong việc:

— Làm sạch da, dưỡng da, nuôi da; làm mịn da, làm tươi mát da.

— Làm mờ vết nhăn vì thời gian, làm đầy chỗ lõm vì bệnh tật hay tai nạn.

— Làm tiêu mỡ, săn bắp thịt, v.v...

Chuyên viên thẩm mỹ giỏi và khéo phải biết chọn lựa mỹ phẩm tốt và thích hợp cho từng người, từng trường hợp.

VỀ MÁY MÓC THẨM MỸ: Loại máy này hiện nay công dụng, tuyệt vời, nhưng rất tiếc rất nhiều người còn chưa biết tới. Nhờ tiến bộ của khoa vật lý y học, máy móc thẩm mỹ rất an toàn cho người được săn sóc và mang lại thật nhiều công hiệu cho da và thân thể nhờ những cơ chế quan trọng như kích động, ion-hóa và trị liệu...:

— Kích động các bắp thịt giúp bắp thịt vận động tốt hơn, săn lại và thoải mái hơn (da mặt, tay, bụng, đùi, bắp đùi, hông,...)

— Tẩy da được sâu và kỹ hơn, các tế bào chết bị loại dễ hơn, các tế bào tốt loại các cặn bã, chất dơ sạch hơn để giúp cho da trở nên tươi mát và tiếp nhận mỹ phẩm một cách công hiệu hơn.

— Kích động và xúc tiến các cơ chế biến dịch và tái tạo tế bào làm cho da thực sự tươi mát, trẻ lại về phương diện sinh học.

— Cải thiện lưu thông huyết mạch để giảm bệnh, bớt đau, bớt ngứa, hút mụn, giảm tàn nhang, vết đen, vết sẹo, bớt đỏ, v.v.....

Có những động tác của máy có thể gọi là “thể dục thụ động” công hiệu cho các cơ thể của thân hình, tương đương năm sáu buổi thể dục thật sự. Ngoài ra, những máy thẩm mỹ còn tạo sự thoải mái, khi cơ thể mệt mỏi, nặng nề hay bệnh hoạn,...

VỀ CHUYÊN VIÊN THẨM MỸ: Điểm này có thể nói là quan trọng hơn hết cả, liên quan đến ba yếu tố chính: mắt nhìn, khối óc và bàn tay của chuyên viên thẩm mỹ. Ngày nay, chuyên viên thẩm mỹ được đào tạo, huấn luyện khoa học hơn, chu đáo hơn, thông thạo hơn, khéo léo hơn và nhất là có trách nhiệm hơn. Ngoài ra, muốn được xuất sắc, người chuyên viên thẩm mỹ phải hội đủ nhiều hiểu biết căn bản trong mọi lãnh vực ngoài chuyên môn như năng khiếu về thẩm mỹ, nghệ thuật, tâm lý, v.v... nghĩa là phải có thêm căn bản về văn hóa nghệ thuật

riêng, cũng như năng khiếu bẩm sinh, để mang lại kết quả mỹ mãn cho người được săn sóc thẩm mỹ.

— Trước hết, chuyên viên thẩm mỹ giỏi phải nhìn thấy và phát hiện những ưu điểm có sẵn nơi mỗi người mà người đó không hay biết, cũng như những khuyết điểm ở da, mặt, mày, mắt, môi, mũi, miệng, thân mình,... để bàn bạc trao đổi với khách hàng một cách hiền hòa cởi mở, để làm nổi bật những nét hay riêng và bỏ túc các khuyết điểm đã có.

— Sau đó, đặt đối tượng khách hàng vào bối cảnh thẩm mỹ gồm cả tính tình, hoặc nơi chốn sẽ xuất hiện như là ở nhà, đi làm, dạ hội, đám cưới hay trình diễn mỹ thuật, truyền hình, đóng phim, v.v... chuyên viên thẩm mỹ phải dùng khối óc mình, suy nghĩ, phân tích tổng hợp để trao đổi với khách hàng trong mục đích đi đến một “chương trình thẩm mỹ” sẽ thực hiện từng bước cho khách hàng.

— Yếu tố thứ ba là khéo tay: Tất cả nghệ thuật thẩm mỹ đều tùy thuộc nhiều vào đôi bàn tay của chuyên viên thẩm mỹ: hoặc tự tay tác động, hoặc sử dụng, điều khiển máy móc, luôn luôn đòi hỏi sự khéo

tay mới đạt được kết quả tốt đẹp về thẩm mỹ cho người được săn sóc: làm đẹp dung nhan, làm thanh gọn hình hài, vóc dáng, giúp cho tươi trẻ, khỏe mạnh, thoải mái da thịt và thân thể.

Câu chuyện thẩm mỹ còn dài. Để kết thúc bài này, tôi muốn gợi lại một hình ảnh thẩm mỹ thật tình tứ dễ thương, thật an bình êm ái; đó là cảnh Trương Vô Kỵ ngồi kể lòng mảy cho Triệu Minh trong truyện “*Cô Gái Đồ Long*” mà nhiều người đã đọc. Tôi cũng muốn hân hạnh được nhắc lại nơi đây một câu đầy giá trị thẩm mỹ hiểu rộng nghĩa của chuyên viên thẩm mỹ nhân một buổi nói chuyện về Khoa Thẩm Mỹ: “Trên căn bản lấy vẻ đẹp đức hạnh và tâm thần làm nền, trang điểm dung nhan và trau dồi vóc dáng hình hài là góp phần mang lại niềm tin yêu, sáng khoái và hạnh phúc cho mình và cho người.”

THÔI RỒI BÉ ĐÃ YÊU ANH

Tặng Bé Nhã

Nếu biết vậy bé chẳng yêu đâu!
Để cho bé mến lúc ban đầu
Để cho bé nhớ khi xa vắng
Nếu biết vậy bé chẳng yêu đâu!

Đã bảo rằng bé mãi mộng mơ
Yêu anh bé lại phải hững hờ
Yêu anh bé phải thêm sầu khổ
Thôi rồi! bé đã mất tuổi thơ

Yêu anh bé nhủ: giả vờ thôi
Lỡ một mai khi đã xa rồi
Bé không cần phải thương với nhớ
Bé không cần nghĩ ngợi xa xôi

Thôi chết! hôm nay yêu thật rồi
Không còn vờ nữa bé đơn côi
Yêu người nhưng vẫn không dám nói
Anh có hay chăng bé khổ rồi.

Dạ Lan (UCI)

(tặng P.)

Tình yêu như chiếc bóng
Khi tôi biết yêu người
Người mang nhiều vị đắng.
Chiếc bóng buồn lẻ loi.

Tình yêu là chua cay
Người mang nỗi đọa đày
Tôi một mình than thở
Chơi vơi những tháng ngày

Tình yêu trong ánh mắt
Là những giọt mưa ngâu
Ồi bao buồn hiu hắt
Người có biết chi đâu!

Tình yêu mang nỗi đau
Âm ỉ buồn tim sâu
Khi tình cờ gặp mặt
Trong sân trường hôm nao!

Tình yêu là xa xỉ
Khóc cho nỗi thiệt thòi
Biết phận mình cỏ dại
Sao ta cứ đua đòi.

Nguyễn Phượng Linh

9/22/95 in CSUF Library

Hạt Đậu Phộng

*Tôi và em như hạt đậu phộng
bị trời tách làm đôi
khi người quăng xuống đời...
rồi từ đó chia xa trong cuộc sống*

*Tôi đi tìm nửa kia
suốt năm dài tháng rộng
ở đâu, em ở đâu?
xin cho lời ứng mộng*

*Tôi đi tìm em khắp các miền phố chợ
khắp nẻo thùy dương, khắp ngã thôn làng
trời đã không cho tôi dấu nào để nhớ
nên nhận ra nhau thật khó muôn vàn...*

*Dù khổ chiến tranh, dù lo sinh kế
không thể lơ là tiếng gọi con tim
Tất cả gái trai trên đời là thế
trời sinh ra muôn ngã để đi tìm*

Nguyễn Đăng

TÌNH YÊU???

DANG DỞ

Thanh vẫn lặng lẽ ngồi đó, bên khung cửa sổ. Một mình trong phòng vắng với nỗi cô đơn và buồn tẻ. Bên ngoài khung cửa mưa vẫn rơi đều. Đó cũng là một cơn mưa đầu mùa ở cái hòn đảo thần tiên Hawaii này. Thanh cũng vừa hoàn tất kỳ thi cuối khóa ở college của mình. Không có việc gì làm, bên ngoài thì mưa dường như mỗi lúc một nặng hạt hơn. Và trong giây phút cô đơn đó, Thanh chợt nhớ đến một đêm mưa của bốn năm về trước, một kỷ niệm mà Thanh không thể nào quên được.

Sài Gòn của bốn năm về trước, lúc đó Thanh là chàng sinh viên năm nhất khóa 15 khoa Toán của trường Cao Đẳng Sư Phạm Sài Gòn, và Hương cũng là sinh viên năm nhất khoa Sư. Hương là một cô gái thật dễ thương với tóc dài thon thả và gương mặt thật hiền từ. Mỗi lần Hương lên lớp với chiếc áo dài trắng thướt tha trông nàng giống như một giáo viên thật sự hơn là một sinh viên Sư Phạm. Cả hai quen biết nhau qua những lần tiếp xúc giao lưu giữa nhóm tam công tử của Thanh và nhóm tam cô nương của Hương. Cả hai nhóm thường gặp gỡ và tán dóc ở căn-tin trường, hoặc ở một quán bột chiên trước cổng trường. Tình cảm của họ cũng được nâng lên qua những lần nhóm tổ chức cắm trại ở núi Châu Thới hay Động Đình Hồ ở Thủ Đức. Chiều chiều sau khi ăn học chàng đưa nàng một vòng rồi mới trở về nhà. Tình yêu của họ tưởng chừng như thật êm đềm và thơ mộng. Rồi đến một ngày gia đình Thanh nhận được giấy gọi phỏng vấn của sở Ngoại Vụ, vì sự ép buộc của gia đình,

Thanh không thể từ chối. Thủ tục đều được giải quyết êm đẹp sau đó. Và Thanh được biết ngày ra đi sắp gần kề.

Sáng nay Thanh vẫn đến lớp như thường lệ, nhóm bạn bè đều đã biết rằng chỉ ngày mai thôi họ sẽ chia tay một người bạn mà họ hằng thương mến. Mặc cho ông giáo sư cứ thao thao bất tuyệt trên bục giảng, bọn họ dường như không ai chú ý đến. Họ chỉ mong cho mau đến giờ giải lao. Và giờ giải lao cũng đến, cả hai nhóm đều không hẹn mà gặp nhau tại căn-tin của trường. Nhỏ Hoa, một thành viên trong nhóm tam cô nương, đã phá tan bầu không khí nặng nề bằng một câu nói hết sức có lý:

— Mai Thanh đi rồi, tối nay tụi mình phải đi chơi một bữa cho thật đã nha.

— Đồng ý, đồng ý. -- Cả nhóm đều la lên.

Thanh và Hương vẫn im lặng, mặc cho cả nhóm bàn tán xem họ sẽ đi đâu tối nay cho thật vui và thật ý nghĩa. Lâu lâu cả hai đều ngẩng đầu lên để nhìn nhau rồi quay đi. Có lẽ họ đang dần nén những nỗi đau đang dần vật trong tim họ, nỗi đau của một sự mất mát chia lìa mà cả hai sắp sửa đón nhận. Điểm hẹn tối nay được cả nhóm chọn là vũ trường của giới trẻ SamSun trên đường Lê Lợi và quán hủ tiếu bò viên trên đường Nguyễn Thái Bình. Đúng 7 giờ nhóm đã có mặt đầy đủ trước cửa vũ trường. Đêm nay ai cũng ăn mặc thật đẹp. Hương trong bộ đồ đầm thật trang nhã và lịch sự. Một chút son phấn cũng đủ làm tô thêm vẻ đẹp vốn có của nàng. Đêm nay cả nhóm đều nhảy thật hăng say không bỏ sót bản nào,

họ cố nhảy cho thật nhanh để muốn quên đi mọi việc của ngày mai. Duy chỉ có Thanh và Hương, họ vẫn ngồi kế nhau, không ai muốn nhắc đến chuyện đau buồn sắp đến với họ. Dù không nói nhưng cả hai đều chung một suy nghĩ, một nỗi đau. Điều duy nhất họ có thể mong mỗi trong lúc này là mong cho thời gian dừng qua mau để họ có thể ngồi bên nhau lâu hơn nữa. Cả nhóm quyết định rời vũ trường sớm hơn dự định, có lẽ họ cũng muốn dành một ít thời gian cho riêng Thanh và Hương. Sau khi mỗi đứa được nạp “năng lượng” bằng một tô hủ tiếu bò viên đặc biệt, họ đã chia tay. Chỉ còn lại Thanh và Hương. Trên chiếc Honda, Thanh chở Hương đảo qua các con đường lớn của thành phố Sài Gòn tráng lệ này. Thanh cũng muốn nhìn lại một lần cuối cái thành phố mà Thanh đã từng sinh ra và lớn lên. Cuối cùng thì họ cũng phải về. Thanh chuyển hướng và chuẩn bị chở Hương về thì một cơn mưa rào đột ngột xuất hiện, có lẽ ông trời cũng muốn giúp họ có thêm một ít thời gian bên nhau. Thanh và Hương đành phải trú mưa dưới một mái hiên ven đường. Xung quanh thật im vắng, không một ngọn đèn trong nhà nào được thắp sáng, chỉ còn một ngọn đèn đường yếu ớt đàng xa. Thỉnh thoảng một vài chiếc Honda vút qua rồi biến mất ngay sau đó. Chỉ có tiếng mưa rơi đều đều trên mái hiên nhà. Họ đứng sát bên nhau, không ai nói lời nào, có lẽ mọi lời nói trong phút này đều trở nên thừa thãi. Thanh nhẹ nhàng nắm lấy tay Hương ngã đầu vào lòng Thanh. Chẳng mấy chốc Hương đã được ôm trong vòng tay ấm áp của chàng. Lúc

này họ thật sự đã bên nhau. Bên ngoài mưa vẫn rơi đều, từng cơn gió cứ liên tục thổi qua, nhưng cả hai đều cảm thấy thật ấm cúng, bởi họ đã thật sự truyền hơi ấm cho nhau. Trong những giây thật sự của nhau, Thanh phát hiện bờ vai chàng đã bị ước đắm vì nước mắt của nàng. Hương đã khóc thật nhiều tưởng chừng không có gì có thể giúp nàng ngăn dòng lệ được. Bên ngoài mưa như nặng hạt hơn, có lẽ ông trời cũng đồng tình với Hương, khóc cho một cuộc tình dang dở. Thanh cũng cố nén dòng nước mắt của mình, lúc này Thanh cảm thấy yêu Hương hơn bao giờ hết. Thanh không thể dẫn cơn xúc cảm của mình và chàng cuối xuống hôn nhẹ lên môi nàng. Đó cũng là nụ hôn đầu mà Thanh đã mang đến cho Hương. Và rồi sau đó cả hai đã chìm trong nụ hôn say đắm hòa lẫn với những giọt nước mắt của hai người, mặc cho thời gian cứ trôi và mưa vẫn rơi đều.

Cả nhóm đều có mặt tại phi trường thật sớm, Thanh bị bao vây bởi nhóm bạn bè thân thiết. Đứa này tiếp nối đứa kia thay phiên nhau chúc Thanh những lời chúc thật bình yên tốt đẹp trên cuộc hành trình sắp tới. Thanh đón nhận một cách qua loa bởi cặp mắt chàng vẫn đảo bốn phía mong phát hiện bóng dáng thân yêu của Hương, nhưng nàng đã không xuất hiện. Thanh cũng biết đầu sao Hương không xuất hiện vẫn tốt hơn, có thể làm giảm bớt nỗi đau trong tim cả hai. Biết vậy nhưng sao chàng vẫn mong, mong được nhìn thấy gương mặt của nàng một lần cuối. Và rồi cũng tới giờ máy bay cất cánh, ngồi bên khung cửa sổ máy bay chàng vẫn dõi mắt nhìn về phía sân bay mong Hương xuất hiện vào giờ cuối. Chàng vẫn tiếp tục nhìn về phía ấy cho tới khi xung quanh chỉ toàn là mây trắng.

Một năm sau, một thành viên trong nhóm tam cô nương ngày nào thư cho Thanh và cho Thanh hay rằng Hương đã lên xe hoa, vì sự ép buộc của gia đình. Thanh bàng hoàng đau đớn. Mọi việc đã qua. Thanh chỉ tiếc nuối cho một cuộc tình vừa chớm nở đã vội tàn. Tất cả giờ đây chỉ còn là kỷ niệm. □

Minh Lê

(University of Hawaii,
Leeward Community College)

Thư Tín

Trúc Phương phụ trách

Quý độc giả cùng các bạn trẻ thân mến!

Hằng năm, cứ mỗi khi những làn nắng ấm áp của mùa Xuân ra đi để lại cho không gian càng thêm oi bức dưới cái nắng gay gắt của mùa hè, lúc đó thời gian lặng lẽ trôi như đang mang trên mình những nỗi buồn vương của cả thế gian trĩu nặng!

Mùa hè — mùa chia tay của những ai trong chúng ta đã từng một thời cắp sách đến những ngôi trường nhỏ trên khắp mọi miền đất nước.

Mùa hè — với những chuỗi âm thanh rền rĩ, thể lương vang lên như bất tận của những chú ve sầu như đang réo gọi người thân; hoặc với những chùm hoa phượng đỏ rực mới ngày nào còn đang chấp chờn như những cánh bướm lung linh khoe sắc thắm rõ ràng trong nắng hạ, bỗng phút chốc buông rơi tản mạn trên các nẻo đường đất mẹ gọi lên trong mỗi người bao lưu luyến khi phải chia tay; hay mùa hè với bao kỷ niệm buồn vui của tuổi học trò mà nó đã ăn sâu trong tiềm thức và của bao hoài bão của các bạn sinh viên chuẩn bị ra trường hướng đến tương lai.

Trong số báo này, chúng tôi đã nhận được nhiều bài viết thật hay về mùa Hè và dĩ nhiên là nhiều thư độc giả viết ủng hộ, cổ vũ cho chúng tôi. Xin được chia sẻ cùng bạn đọc những lời tâm tình của những độc giả này.

Cùng tất cả các trẻ thuộc THSVVN
— Nguyệt san Non Sông

Tôi là một độc giả thường xuyên của báo Non Sông cũng như hằng theo dõi việc làm của các bạn trong nhiều năm qua. Tôi rất lấy làm cảm động và hãnh diện về việc làm của các bạn. Các bạn đã bỏ thời gian và công sức để củng cố một nền văn hóa Việt nam khỏi bị mai một. Các bạn hãy hãnh diện về việc làm của mình và các bạn cũng đừng nghĩ mình lẻ loi, lúc nào sau lưng các bạn cũng có chúng tôi. Tôi rất ân hận vì tuổi đã xế chiều, cũng chẳng có tài, có sức để giúp đỡ cho các bạn trên con đường mà các bạn đang theo đuổi. Tôi chỉ có một tấm lòng để hun đúc tinh thần cho các bạn. Đừng nản lòng các bạn trẻ ạ, mặc dù hoàn cảnh thiếu thốn nhưng với tinh thần kiên trì của tuổi trẻ Việt nam, nhất là hai chữ Non Sông nhắc nhở cho chúng ta biết rằng còn hơn mười triệu người đang sống trong gông cùm nô lệ cho một chế độ phi nhân thì các bạn sẽ thấy việc làm

của mình không là phi lý.

Nếu các bạn lật lại trang sử Việt Nam hơn bảy thế kỷ về trước, các bạn sẽ cảm thấy kiêu hãnh về một dân tộc kiêu hùng đã ba lần đánh đuổi quân Tàu ra khỏi bờ cõi Việt nam (một đạo quân mà cả thế giới từ Âu sang Á đều phải chạy mặt), đáng lý ra ngày nay đất nước ta phải sống trong an lạc, thái bình và ngẩng cao đầu nhìn thế giới, nhưng vì ai mà phải chịu cảnh đời khổ lắm than, tù đầy, phơi thây nơi rừng sâu nước độc, hàng triệu người bỏ xác biển đông, hơn hai triệu người sống lưu vong khắp cùng thế giới, hơn bảy mươi triệu người không đủ cơm no, áo ấm, có miệng mà cũng như câm vì đâu, vì đâu và tại vì đâu...

Hỡi các bạn trẻ Việt nam

Các bạn may mắn ra được xứ người học hỏi được điều hay, lẽ thiệt cũng nhờ các đấng sinh thành bỏ bao mồ hôi, nước mắt, máu xương có khi đổi cả thân mình để mong đem lại một

tương lai cho đàn con trẻ. Còn trong nước thì sao? Cả một thế hệ bị giết dần mòn trong u tối. Tất cả mọi người thuộc tuổi xế chiều như tôi đều kỳ vọng vào các bạn; đặt tương lai đất nước vào tay các bạn, mong các bạn cho chúng tôi sớm nhìn lại một đất nước Việt nam thanh bình, để không uổng công tiền nhân của chúng ta đổ bao nhiêu xương máu để bảo vệ nó (Non Sông). Mong các bạn đừng để phụ lòng kỳ vọng của chúng tôi — Bỏ xác nơi xứ người không nhìn lại được quê hương, đất nước đau khổ lắm các bạn trẻ ơi.

Một độc giả trong tuổi xế chiều

Buena Park

Kính gửi vị “Tiền bối” ở Buena Park!

Vì thư của tiền bối gửi đến cho NS vào ngày 8 tháng 5 năm 96 nhưng không đề tên nên BBT NS xin mạn phép được dùng hai chữ “tiền bối” cho tiện bề xưng hô vậy!

Tiền bối kính mến!

NS vô cùng cảm kích trước những tâm tư, tình cảm của tiền bối đã dành cho “NS, quê hương và dân tộc!”. NS tin chắc rằng tinh thần của tuổi trẻ hải ngoại đã cao sẽ càng dâng cao hơn sau khi đọc được bức “Tâm thư” của tiền bối ở số báo kỳ này. NS xin thay mặt cho giới trẻ hải ngoại chân thành lãnh giáo những kinh nghiệm quý báu của tiền bối, và sẽ luôn kiên định lập trường của mình hầu sớm có được ngày về lại với “Non Sông” thực sự.

Một lần nữa, NS xin nghiêng mình bái phục trước tấm lòng son sắt của tiền bối đối với quê hương và dân tộc và mong tiếp tục nhận được những chỉ bảo của tiền bối nói riêng, của tất cả các bậc trưởng thượng nói chung để giúp cho NS và tuổi trẻ mỗi ngày thêm hoàn hảo!

Kính.

Xin thành thật chúc mừng THSVVN Nam Cali đã gặt hái được nhiều kết quả tốt đẹp trong quá trình hoạt động của hội. Là một thanh niên Việt đã rời xa Đất Mẹ từ thuở ấu thơ, tôi luôn mong muốn được đọc những giòng tâm sự văn thơ của các bạn cùng lứa tuổi và chí hướng. Vì vậy tôi mong muốn mua tất cả các số đặc san mà Non Sông đã phát hành trong năm 94, 95, và 96. Và dĩ nhiên tôi mong muốn được trở thành độc giả dài hạn của Non Sông. Hy vọng Non Sông sẽ trả lời lá thư điện tử nhỏ nhỏ từ vòm trời Bắc Âu xa xôi này. Xin Non Sông cho biết giá tiền (báo 94, 95, và 96) để tôi gửi ngân phiếu.

Mong muốn Non Sông và THSV Nam Cali giữ mãi niềm tin và hy vọng THSV luôn làm sáng mãi tinh thần “Lá lành đùm lá rách” trong giới trẻ VN tại hải ngoại. Xin mến chúc THSV sẽ thành công trên con đường bảo tồn và phát huy văn hóa VN cho thế hệ trẻ đang lưu vong tại xứ người.

Mến,

Thanh Ba Mai (Oslo, Norway)

Xin cảm ơn bạn có lời khen ngợi các việc làm của chúng tôi và đặt nhiều kỳ vọng vào chúng tôi. Chúng tôi sẽ cố gắng làm hết khả năng của mình.

Chúng tôi đã nhận được ngân kim của anh sau khi trao đổi điện thư vài lần với anh. Chúng tôi sẽ gửi đến anh những số báo anh yêu cầu. Mong sẽ tiếp tục nhận được những ý kiến đóng góp của anh.

Mến.

Hi, Sĩ ở bên Norway có đọc vài tờ của Non Sông, và tới hôm nay mới có nhớ là mình phải và nên viết vài hàng khen anh chị bên đó. Tờ báo rất hay và layout rất là đẹp mắt. Thôi xin hết lời.

Sĩ Tuấn Nguyễn
(Trondheim, Norway)

Cám ơn bạn đã có lời khen tặng. Chúng tôi sẽ cố gắng tiếp tục đem đến cho quý bạn thân thương những tờ báo đẹp hơn nữa về hình thức và hay hơn nữa về nội dung.

Mong tiếp tục nhận được thư bạn.
Mến.

Hello, bà con Non Sông! Lê Tạo đã nhận được báo. Đẹp quá. Nội dung có nét lắm. Chúc các bạn cứ thế mà tiến tới. Cho gửi lời thăm Đạt, Quân, Thế Thủy, Kim Thủy, Quốc Khánh, Vũ,... cùng toàn thể bà con Tổng Hội.

Gửi về cho NS hai bài thơ mới. BBT coi thử có được không? Được cho đi, không thì cứ... xếp máy bay thả vòng vòng chơi!

Chúc các bạn chân cứng, đá mềm.
Thân.

Lê Tạo (UCSD, San Diego)

Đã lâu anh chị em trong Non Sông

không có dịp gặp lại nhà thơ, anh khỏe không? Thật là cảm động khi anh chị em tại Non Sông luôn nhận được những bài viết và những lời cổ động tinh thần của anh. Lần này NS có đăng bài của anh đó để cho độc giả thưởng thức. Hy vọng anh sẽ sắp xếp thời gian để về đi trại hè với anh chị em tại THSV trong 3 ngày 26, 27, và 28 tháng 7 tại O'Neill Park.

Hẹn gặp lại anh nhé. Mến.

Thân chào Non Sông, xin tự giới thiệu, mình tên Danh Lưu, hiện đang sống ở Garden Grove. Rất thích những sinh hoạt của Non Sông, qua những trang báo mà các bạn thực hiện trên paper cũng như Internet. Hiện tại mình chưa có khả năng đến trường trở lại, nhưng vẫn yêu mến trường lớp, yêu mến thời sinh viên khi còn ở Sài-gòn, ao ước của mình là được trở lại trường, nhưng sức khoẻ chưa cho phép... Muốn cùng với các bạn sinh hoạt, nên gửi mảnh truyện ngắn này (Hương Vị Tình Yêu), mong Ban Biên Tập đọc và cho biết ý kiến, nếu có thể chọn đăng, mình sẽ viết tiếp. Mong được kết thân và sinh hoạt cùng các bạn.

Thân ái,

Danh Lưu (Garden Grove)

Anh Danh mến,

Xin cảm ơn những lời khen tặng của anh. Đọc thư anh chúng tôi nhận thấy anh rất có tấm lòng muốn sinh hoạt giới trẻ. Nếu tiện xin mời anh đến tham gia với anh chị em trong THSV và ban báo chí Non Sông hàng tuần vào ngày Chủ Nhật từ 10 giờ sáng. Anh sẽ có dịp gặp nhiều bạn trẻ và cùng các anh chị em sinh hoạt chung trong nhiều sinh hoạt khác nhau như làm báo, dạy kèm, làm văn nghệ, sinh hoạt thể thao, làm chương trình đài radio, trại hè, v.v... Và sẽ có dịp để anh sống lại thời sinh viên.

Chúng tôi đã đăng bài của anh

ngay vào số này và mong rằng anh sẽ viết tiếp cho NS.

Hẹn gặp anh tại THSV nhé. Mến.

Kính gửi: Ban Biên Tập Báo NS

Từ tiểu bang Hawaii, tôi may mắn nhận được một tờ báo Non Sông từ một người em gái ở Cali gửi qua. Tôi đọc hết tờ báo với sự say mê thích thú, vì ở Hawaii không có những tờ báo như vậy. Tôi thật vui mừng vì các anh chị ở Tổng Hội đã cố gắng hết sức mình để gìn giữ cho tờ báo tồn tại, và tạo cho tờ báo Non Sông thật sự là tiếng nói của tuổi trẻ Việt Nam tại hải ngoại. Vì vậy tôi cũng muốn đóng góp một ít công sức với tờ báo này. Đính kèm với thư này là bài viết “Dang Dở”, tác phẩm đầu tay của tôi. Nếu được chọn đăng, tòa soạn có toàn quyền cắt bỏ những đoạn không phù hợp, miễn đừng làm thay đổi nội dung của bài viết.

Rất ước mong tờ báo này được tồn tại và phát triển, thật sự là tờ báo, là tiếng nói của giới trẻ hải ngoại.

Kính thư

Minh Lê (University of Hawaii,
Leeward Community College)

Xin cảm ơn bạn đã có lời khen ngợi làm anh chị em trong ban báo chí rất xúc động. Chúng tôi cũng rất vui khi biết rằng Non Sông đã sails cánh bay đến những nơi thật xa. Chúng tôi luôn cố gắng giữ cho tờ báo được tồn tại dù hoàn cảnh càng ngày càng khó khăn và cũng luôn cố gắng gióng lên một tiếng nói cho tuổi trẻ VN tại hải ngoại vì tuổi trẻ VN tại hải ngoại chưa được quan tâm đến nhiều.

Xin cảm ơn truyện ngắn của anh. Chúng tôi đã đăng vào trong số báo này. Mong tiếp tục nhận được những sáng tác mới của anh. Mến.

Anh Dan Tâm thân mến,

Nhờ anh vui lòng gửi cho tôi một năm báo Non Sông bắt đầu từ số Xuân Bính Tý, xin chân thành cảm ơn anh.

Chúc Tổng Hội và các bạn sinh viên sức khỏe, hăng say, tiến tới không ngừng.

Tình cố hương,

Hoàng Văn Đức (Los Angeles)

Xin cảm ơn bác đã có lời chúc tụng đến anh chị em trong THSV. Chúng cháu sẽ tiếp tục tiến tới không ngừng để làm được những việc gì đó cho xã hội và cho những đồng hương Việt. Cháu sẽ gửi cho bác các số báo như ý bác yêu cầu. Mong tiếp tục nhận được những lời góp ý của bác. Kính.

** Các bạn Dân Hồng, Tuyết Anh, Tâm Thuận: Non Sông sẽ gửi báo các bạn tặng đến địa chỉ yêu cầu.

BÁO CHÍ VÀ CHI PHIẾU NHẬN ĐƯỢC

Newsletter v.9, Spring 96, Hội Cứu Trợ Trẻ Em Không Cha Mẹ ● UCI SE Asian Archive Newsletter, Spring 96, v.5, #3 ● Newsletters của Boat People S.O.S. ● Nguyệt San Nhân Bản của THSVVN-Paris, số 224 & 225 ● SEARAC Newsletter ● VN-Help Newsletter, Spring 96, #17 ● Bản Tin Hưng Việt, số 1 ● Tập San Bút Nhóm Năng Mới, Germany, số 1 & 2 ● UCSD “Gạch Nối,” số 2 ● Người Dân, June 96, số 70 ● VN Democracy, v.5, #3 & #5 ● Bản Tin Người Việt Illinois, số 162 & 163 ● Giao Điểm, May 96, số 29 ● Hương Nguồn - HSVVN Cal Poly Univ., Pomona ● Lên Đàng - HSVVN UC Davis.

* Hoàng Văn Đức (LA, CA)	\$18	* Nguyễn Minh	\$30
* Nguyen Tu Quy (Santa Clarita, CA)	\$18	* Hapkido Martial Art Academy (Westminster, CA)	\$18
* Trịnh Kim Hương (Sunnyvale, CA)	\$18	* Đoàn Tâm Thuận (Long Beach, CA)	\$36
* Lê Xuân Đào (San Diego, CA)	\$20	* Ngô Mỹ Phượng (Garden Grove, CA)	\$20
* Trần Công Khánh (Asia Pacific Co., CA)	\$20	* Lê Dzin (Fountain Valley, CA)	\$30
* Nguyễn Tuyết Lê (Camarillo, CA)	\$18	* Jackie Dinh (Casselberry, FL)	\$18
* Betty Yến Liên Phan (Riverside, CA)	\$18	* Nguyễn Tuấn (Memphis, MN)	\$28
* Anthony Nguyễn Văn Thành (Fairfax, CA)	\$20	* Thanh Ba Mai (Olso, Norway)	\$30
* Nguyễn Khắc Phú (The Colony, TX)	\$20	* Dân Hồng (Westminster, CA)	\$36
* Nguyễn Mỹ Nga (Stanton, CA)	\$18	* Nguyễn Tuyết Anh (San Diego, CA)	\$40
* Lê Minh Triều (Orange County, CA)	\$40		